

AB VISSER

Het Bijenvrouwtje

Er was eens een vrouwtje, dat midden op de grote heide woonde. O, wat was die heide groot en oud, veel ouder dan het vrouwtje zelf en ook nog ouder dan het huisje, waar zij woonde. Als je over het heidepad wandelde, dan moest je goed uit je ogen kijken, om het huisje weer te vinden te midden van de paarse heide en de struiken.

Maar het was erg leuk en lief en het leek precies een grote bijenkorf. Het was rond en had een spits dak van stro. Het was net een poppenhuisje. Geloof maar gerust, dat het vrouwtje daar gezellig in woonde. Wat deed nu dat kleine vrouwtje daar op die grote heide? Ja, dat is gemakkelijk verteld. Ze hield er bijen op na en ze was ook heus niet helemaal alleen, want ze was goede maatjes met al die dieren van de heide. Ze strooide kruimpjes neer voor de grappige konijntjes, die haar allemaal kenden, want het was wel eens gebeurd, dat ze er een gered had uit de wrede strik van een stroper. De vogels voederde ze ook. Hoe mak die waren? Ze aten uit haar hand niet alleen, maar ook uit haar mond. En tot dank daarvoor zongen ze van de vroege morgen tot de late avond. En ook gebeurde het wel eens, dat ze een verdwaald schaap naar de kudde terugbracht en een klein praatje met de herder maakte, want hoewel ze niet veel met de mensen omging, was ze toch vriendelijk tegen iedereen, vooral tegen de kinderen.

Heel wat jaren geleden, had ze zelf een lief kindje gehad en een lieve man, maar dat wist niemand in het dorp, want ze was van een andere streek gekomen, toen die twee, waarvan ze zoveel gehouden had, gestorven waren.

En nu leefde ze dan op de heide in een huisje, dat op een bijenkorf leek en rondom dat huisje stonden bijenkorven. De nijvere, zoemende bijen zwierven heel de heide over op zoek naar honing. Je zag die bruine, glanzende lijfjes, zich krommen boven de bloempjes en van tijd tot tijd terugkeren naar de korven, om er hun zoete buit in onder te brengen. Het was daar een voortdurend gegons, om die korven en je zag de duizenden beestjes op en neer zwermen.

Ze stapelden hun zoete rijkdom op voor het vrouwtje, dat die rijkdom vergaarde en er mee naar de stad ging, die nog verder dan het dorp lag en nog verder dan het riviertje. Daar verkocht ze de honing en ze verdiende veel meer geld, dan ze zelf nodig had. Daarmee deed ze veel goeds in het dorp voor de armen en de gebrekkigen. O ja, ze deed zoveel goeds. Ze zocht ook kruiden, waarvan ze drankjes maakte voor zieke mensen.

Toen op een keer gebeurde er iets vreemds. Op een nacht stormde het vreselijk en de wind rukte aan het huisje. De regen viel in stromen neer. Jongens uit het dorp gingen naar het hutje op de heide, om het vrouwtje bang te maken met hun kattenkwaad. Ze zochten echter vergeefs en toen werden zij bang

en liepen weg. De volgende dag gingen de oudere mensen van het dorp op de heide kijken en zie er was geen huisje meer en geen korven.

De plek waar het gestaan had, was als alle andere plekjes en er was geen spoor van haar over.

Jaren later, toen een dorpeling, die naar verre landen geweest was, terug keerde in het dorp, vertelde hij, dat hij het vrouwtje gezien had op een andere heide, honderden kilometers ver weg.

Toen begrepen de mensen, dat zij een goede fee was geweest en zij maakten een heuveltje op de plaats, waar het huisje gestaan had. Nog heden kun je dat heuveltje daar zien liggen, wanneer je langs het heidepad loopt. De konijntjes spelen er het liefst, de leeuweriken zingen er het mooist en de heide bloeit er het langst.

Merel

Och, mijn zoete merelman,
Met je deftig pakje an,
Zit je daar weer in de Vlier?
Wel, dat doet me groot plezier.

Hoor, hij stemt zijn zachte fluit,
't Aarzelt hem ter kele uit.
Orgelist, je telt voor drie,
Als 'k je hoor en als 'k je zie.

Geef nu gauw een wijsje weg.
Floep! daar strijkt hij naar de heg.
Merelman – ik ben ontsticht –
Houdt zijn gouden snavel dicht.

Maar – hoera! – hij komt weerom,
Heet de lente welkom.
Merel, als 'k je zie of hoor,
Zingt het voorjaar in mijn oor.

JAN VISSER